

Capitolul 1.

ISTORIE

Poate că totul începuse atunci, în copilărie. Atunci când, mergând la orele de meditații pentru matematică, trecea pe marginea trotuarelor, aproape de case vechi, ținându-se cât mai departe de bordură, de stradă. Case înalte, rareori pe un singur nivel, cu un etaj sau două, în umbra cărora se ascundea pentru a fi cât mai protejat. Se gândea că, de fapt, nu e decât un actor care joacă un rol într-un film. Ca și cum undeva deasupra, într-o altă lume, niște uriași cu vieți infinit mai lungi stau cu ochii pe un ecran enorm și urmăresc mișcările lui zilnice, iar întreaga lui existență, câtă va fi, înseamnă pentru ei un divertisment de două ore, sâmbătă după-amiaza sau seara, ori poate duminică dimineața, la matineu. În gândul acesta se ascundea o spaimă mocnită. Aproape la fel de mare ca teama de cele două ore de matematică din casa răcoroasă a profesorului bătrân, universitarul care-i pune în față foi îngălbenite, cu operații complicate, scrise cu stiloul, din care nu înțelegea nimic, trecute prin mâinile și mințile a sute de elevi. Iar bătrânul profesor își făcea numărul, își dădea cu mâna spre ceafă șuvița gălbuie de păr căzută peste ochelarii cu ramă groasă și-i vorbea de la trei metri, stând în papuci de casă și șosete, cu pantaloni de stofă, întotdeauna de stofă, în cămașă, iar în după-amiezile de iarnă cu un halat

de molton pe deasupra, vechi, uzat, vișiniu. Întotdeauna așezat la capătul celălalt al mesei lungi din sufragerie, din lemn masiv, cu un milieum pe mijloc, pe care se odihnea Gheba, convins că nu are ce să scoată din mintea slabă a lui Matei, fără să se gândească că nu e vina lui, ci a uriașilor.

Poate că de-acolo se trăgea totul. Din orele pe care le petrecea în drumul spre meditații și înapoi, acasă. Când străzile se desfăceau nesfârșite, într-un necunoscut pe care trebuia să îl parcurgă cu atenție, spre a nu se abate de la traseul știut. Sau poate de la bătrânul său bunic, pe care îl iubea așa de mult. Omul acela înalt, bine făcut, ale cărui gene nu se știe unde s-au pierdut. Ofițerul de cavalerie, micul chiabur de prin Maramureș, care construisese cu tatăl lui Matei, de la fundație până la acoperiș, o casă. Căruia într-o după-amiază, în autobuz, i se făcuse rău. Un preinfarct și o paralizie parțială. De la el, care atunci se mutase, împreună cu bunica, la ei. Bunicul pe care și-l amintea într-o imagine tristă, omul cât un munte, îmbrăcat în pijama și aproape târându-se cu un baston de sprijin, ieșit în pragul casei spre a alunga niște copii veniți să fure din cireșul lor încărcat. Amenințându-i că se urcă după ei și le rupe urechile. Cât de sigur se simțea în preajma lui! Și cât de stânjenit când, în ultimii ani petrecuți la pat, îl ducea la baie împreună cu tatăl său, îl spăla, îi asigura igiena. De la bunicul la a cărui îmbălsămare asistase, privindu-i trupul gol, devenit acum inert – pe care îl cunoștea ca un infirmier ce-i fusese –, întins pe o pătură, în bucătărie, pe dușumea. Trupul acela care îl iubea mai mult pe fratele lui Matei.

Sau poate de la revistele unchiului Ionel. De la revistele alea aduse din călătoria în străinătate, pe

Partaj

care Matei le descoperise undeva sub un dulap, în camera cu televizorul, într-una dintre vizitele pe care i le făceau pentru câte-o baie. Pe vremea când la ei la casă gazul se tăia, dar la unchiul lor divorțat, la bloc, era apă caldă. Iar Matei, în timp ce fratele lui era spălat de mama lor, stătea singur în cameră. Cotrobăind printre cărți, printre hârtii, descoperise revistele astea colorate, cum nici Rahan nu era, cu foi lucioase, cam uzate de răsfoit, în paginile cărora văzuse pentru prima dată un corp dezgolit de femeie, sânii, coapsele desfăcute cu nonșalanță, locul acela dintre coapse pe care încerca să-l pătrundă cu privirea în vreme ce simțea cum în chiloții săi de băiat de zece ani se întărește viermele mic și scuipă din el un jet cald, care i se prelinge pe picior. Sau poate nu atât din ceea ce văzuse în acele reviste, coapsele goale de femei și sânii, vulvele obraznice și penisurile groase cât mâna lui, care le pătrundeau pe doamnele alea nerușinate. Cât mai ales din discuția cu tatăl lui, a doua zi după ce îl surprinsese răsfoindu-le. Discuția aia sobră, în care el tăcuse permanent, iar tatăl, răsfoind revistele ca pe niște culegeri de matematică, îi explicase neutru cum stă treaba cu normalitatea.

Poate că de acolo începuse totul, din privirea uriașilor, din orele de matematică, din trupul bunicii și din revistele aduse din RDG de unchiul Ionel.

Capitolul 2.

MĂRIUȚA

Până acum ar fi trebuit să sune. Întoarse capul dinspre fereastră și aruncă o privire spre ceasul deșteptător de pe noptieră. Era un ceas vechi, cu clopoței, rămas de la părinții ei, căruia i se patinase atât de tare strălucirea, încât devenise mat. ANADORA. Clopoței nici nu mai funcționau, să-i ia mama sărăciei. Dar nici nu avea nevoie de ei, se trezea oricum la ora 5 fix, în fiecare dimineață. Avea ceas interior, nu ca împiedicații ăștia tineri. Dădu a lehamite din mână înspre peretele de lângă canapea. Puturoșii ăștia, că le sună ceasul electronic în disperare dimineața până să îl oprească, și la 7.30 tot îi aude îndemnându-se din alergare spre poartă, spunându-și unul altuia că vor întârzia la slujbă. La birou, zicea el, de parcă biroul nu tot slujbă e și ăla, când stai și învârți niște hârtii. Las' că știe ea, doar la birou stătea și pierdea vremea și al ei, când trăia. Să-l ierte Dumnezeu, că a fost om bun cu ea, dar tare leneș și mocăit. Făcea ce făcea și trăgea de timp și câte o oră în plus uneori, la slujba aia a lui. Când venea acasă se trântea pe canapea, ca un trântor, cu gazeta. Și la televizor, de parcă era ceva de citit sau de văzut în cutia aia goală, pe vremea aia! Tovarășul în sus, tovarășul în jos. C-a dres, c-a făcut. Degeaba se împăuna el. Că era la control, audit intern îi zicea mai apoi. Caca-maca. N-avea

decât dușmani și pe-acolo, tocmai de-aia. Și când îl mai trimiteau și prin țară, cică în verificare, ce, ăia l-or fi iubit? Nu mai mult decât ea, care îl iubea cum îți iubești noroiul de pe tălpi. Om bun. Da' ea... ehei... păi ea era cu zece clase peste! Să fii modistă pe vremea aia? Ce vremuri... da' ce vremuri! Ce n-ar da să mai fie măcar o săptămână vremurile alea! O săptămână! Toate zilele pe care le mai are de trăit le-ar da pentru o săptămână! Fost-ai lele, cât ai fost... Păi când ieșea ea în lume nu era unul să nu o recunoască! De la primul secretar, până la ultimul directoraş de școală! Și medici, și arhitecți, și profesori, și șefi de magazine și... ce mai, toți! Păi toți avea ba o nevastă, ba o amantă, ba o fată de întreținut! Nu le-a făcut ea la toate pălării și panglici de toate soiurile? Dar cine să le fi făcut altcineva? Ehei... avea mână bună, dar nu mâna e totul. Avea talent, nene! Avea zvâc în imaginație, că-i plăcea viața și asta se vede și în cum faci pălăriile. Ba bine că nu! Păi ea era vârful între modiste! Vârful! Dar ăștia de-acum? Netoți. Dădu iar cu mâna a lehamite spre perete. Bine că stau până la unșpe noaptea și îi aude cum găfâie. Noroc că are cablu și poate asculta știrile. Când o să sune, îi va deschide și, după ce va intra înăuntru, o să-i spună și despre ei. Ce vremuri a ajuns să trăiască!

Dar orișicât, ar fi trebuit să sune până acum. E aproape opt, s-a întunecat deja de vreo juma' de oră și nu mai sună. Să se fi stricat soneria de la poartă? Îi era groază să iasă și să încerce. Mai poate aștepta puțin. Nu că i-ar fi fost dor de Anemona. Îi pusese numele Anemona, după floarea ei preferată. Și al ei îi adusese odată, de ziua ei, după măritiș. O anemonă în ghiveci. De fapt de-atunci îi plăceau și plantase

în metrul de pământ, cota-parte care îi revenea ei din grădinița comună a curții, numa' anemone. În fiecare an, de atunci încoaace. De vreo doi ani o lăsase însă mai moale, mai ales de când murise al ei. N-o mai țineau șalele și genunchii. Că altfel... Da' oare de ce nu sună? N-o fi găsit-o? Nu se poate! Mereu avea grijă s-o aranjeze încât să fie găsită!

Pe cățea o iubea. Da' nu cine știe ce. O enerva destul și îi împruțina pensia cu nevoile ei. Îi mai dădea lături, resturile de la mâncarea ei lungite cu apă. Dacă se codea, o mai și înjura: cățea proastă ce ești, dacă nu-ți place, rabdă de foame! Și-i mai dădea și cu piciorul una în șold. Nu prea tare. Că o dureau picioarele. Da' de iubit, o iubea. Că-i era de trebuință. Dar acum nu se gândea neapărat la ea, aștepta să sune la poartă, pentru că avea atâtea de povestit.

Privi gutuia galbenă de pe pervaz, alături de care așezase o castană. Gutuile erau înșirate pe dulapul lor și pe vremuri. Ehe!... nu erau deodorante de cameră pe vremea aia! Da' ce, gutuile nu împruțeau aerul? Ba bine că nu! Când copiii mergeau în parc să adune castane, că le cereau la școală, cică se făcea din ele lipici, le spunea clar: știți gutuiul ăla din curtea boierilor de lângă parc? Să nu vă întoarceți fără o plasă de gutui! Păi dacă n-ar fi fost copiii... ce, ar mai fi prins-o bătrânețile lângă blegomanul de Dinel? Doamne ferește! Ea, care era peste tot ca o prințesă! O doamnă era ea, nu o prințesă, da' una adevărată, nu ca astea de-acum. Astea toate-s doamne, bată-le sfântu'! Sărut mânușițele, duduie, așa-i serveau complimentele toți mahării cu care se nimerea să dea ochii! Și se nimerea, slavă domnului, se nimerea! Păi nu era ea chemată și ici, și colo, și la sindrofii, și la parade de modă și la separeuri

pe la tot felul de restaurante? Numai alea mai ascunse de ochii lumii, alea mai selecte! L-a dus și pe pământul de Dinel la început, că se cerea el dus. De parcă nu știa merge singură. Da' apoi l-a pus la punct și și-a văzut de viață. Și-apoi, cineva trebuia să stea și cu copiii pe-acasă! Dar delegațiile... halal vremuri... Și ce viață! Că cine nu trăiește, ăla e un prost! Ce, avem mai multe vieți? Una avem, bună, rea, cu țâfnele ei, da' dacă nu ți-o faci tu bună, cine să ți-o facă? Dinel? Păi Dinel nu știa decât buchiselile lui contabile! Ce, credea că o dă gata cu câte o garoafă bleagă sau cu câte un cataif luat de la cofetăria din colț? Măriuțo în sus, Măriuțo în jos, că nu te mai duce, că ce cauți tu pe-acolo pe drumuri, că nu ți-e bine pe-acasă? Ei, lasă, Dinele, mă mai duc și eu puțin, că mi s-a urât să stau aici cu tine. Nu stătea ea la vorbele lui și nici nu-i era că se supără. Greșești, Măriuțo, greșești... Atâta știa să spună, prostovanul, și simțea că se umflă în ea orezul când îl auzea! Da'-l lăsa în pace cu gazeta lui și ea-și vedea de ale ei. Păi ea, modistă de clasă, nu știa singură ce poate și ce vrea!? Ba știa, asta e sigur. Ea avea de trăit, că dacă nu-ți iei singur, nimeni nu-ți bagă în plasă. Trece viața.

Trecuse și a ei, da' știa că o trăise! Se aplecă să aranjeze colțul cuverturii. Strâmbă din nas la atingerea cearșafului. Ehei... ce cearșafuri, ce așternuturi tăvălise ea în vremurile bune! Acu' n-avea bani să le schimbe, da' când își aduce aminte... Numa' Ionel, profesorașul ei, prin ce hoteluri o purtase! Își pierduse, e drept, capul după el. Că era chipeș, nu-i vorbă, da' nu doar de-aia. Avea el un nu știu ce, cum îi șoptea versuri la ureche, da' și cum o prindea prin toate colțurile. Și când o prindea, o aranja

frumos! Ar fi prins-o el de mai multe ori, că și ea se lăsa... numai că, vezi, socotelile de acasă nu se potrivesc întotdeauna cu cele din târg. Și-ar fi lăsat Măriuța atunci pentru el și omul, pe Dinel, și orașul ăsta îmbâcsit, că de, una e să stai la Craiova, alta e să stai la București. Drumuri își făcea ea, nu-i vorbă, și-apoi se mai întâlneau și pe alte coclauri, da' problema era că avea profesorașul ăsta un drac în el, o altă femeie. Zurbagie rău trebuie că era și cățeaua aia, de-i furase așa mințile! Că-i zicea și ei: Măriuțo, dacă se întoarce la mine, eu fug cu ea de scarpin pământul, nu alta! Și te las în jale, Măriuțo! Nu sta după mine, să nu stai, că e belea mare cu unul ca mine, care n-are alt stăpân decât o nebună! Nebunie zău era, da' ce să facă și ea, dacă îl iubea? Așa pacoste... tocmai pe capul ei, modistă de vârf. Și-acu' își amintește cum a dus-o, dare-ar dracu-n el, la un hotelaș, când s-a dus o dată la capitală. Stătea adică el și se lăfăia într-un apartament cu două camere, confort I, iar când ea s-a dus la el, ca proasta, a dus-o la hotel. Drept e că avea și treabă prin capitală, că o chemaseră ăia de la Romarta, să le facă pe niște proaste de-a lor mai deștepte, niște fătuci ca niște momâi, de li se împleticea degetele pe panglică până să dea rotocol la pălărie. Dar ea le-a școlit în doi timpi și trei mișcări. De cârâit n-a cârâit, că-i era drag de el și s-a săturat măcar două zile de iubit, cât a stat acolo, pentru alte câteva luni de murit pe-acasă. Că Măriuțo, mie mi-ești dragă, dar nu știu, zău, dacă vine nebuna, merg cu ea. Da' mai lasă-mă, omule, cu nebuna ta! I-a și zis, exact așa, mai lasă-mă cu nebuna ta, ori ne veselim acum cât stăm în hotelu' ăsta, ori mă iau și mă duc! O vezi aici la ușă sau ce-mi tot dai cu ea-n sus și-n

jos? O scotea din minți cu văicăreala lui, nu că s-ar fi dus ea, nici poveste, că-i era drag. Și-l și înțelegea. Nu că-l iubea, nu de-aia, da' ce, ea nu știa cum e să fii potcovit cu orbirea patimii? Păi cum nu? Iaca, erau amândoi, el cu nebuna, ea cu el! Da' de ce n-o fi sunând încă la poartă? Ce să fie, Doamne ferește? Iar își aminti de cățea, de Anemona, da' nu de-aia nu mai putea ea, ci-i stăteau vorbele în gât câte avea de povestit, și acu' se face târziu și parcă vede că nu mai apucă să-i spună tot. Să iasă să verifice soneria-i e lene și o doare afurisitu' ăsta de genunchi! Și vecinii ăștia ticăloși, care pleacă toți, cu mic cu mare, vinerea, de rămâne singură cuc în toată curtea!

Nu că ar deranja-o! Ce s-o deranjeze? Că nu îi mai aude pe mormolocii ăștia de alături? Că nu mai vine plângăcioasa aia stafidită și sclifosită de Otilia s-o întrebe mieros dacă nu vrea ceva de la piață? Dare-ar ciuma-n ea de prefăcută, că nu vrea decât să-i mai arunce câte-o răutate, vai, Măriuțo, da' ce curățenie e la tine, cum te-or mai ține puterile, să-raca de tine? Și-apoi să se smiorcăie iar de dorul timpurilor când ea avea femeie în casă. Măriuțo, tu nu știi, da eu am avut viață de doamnă! Doamnă de-a lela ai fost! Că ți-ai trăit viața numai cu copiii printre fuste și pe lângă smochina aia de bărbat a tău, care era mai mult plecat decât acasă! Atâta ai știut, copiii și gospodăria, ce viață bună ai avut, stinso? Vai de amarul tău și de uscăciunea oaselor tale! Păi ea, nene, știa că una-i una, alta-i alta. Ce, la ea în casă era lipsă de ceva? Nu era! Că toate se îngrijea să le pună pe masă. Și copiilor și netotului de Dinel! Și-au avut și cămara plină, slavă domnului, de stătea rudele de salam de Sibiu atârinate ca

ciorchinii, și rotocoalele de cașcaval zidite ca cărămizile, și țuiculița și vinișorul în damigene. Păi n-a știut ea cum să țină casa? Da' cine, că doar nu Dinel!? De la ea curgea ca mulse toate, că pe toți îi știa, și pe șeful de sală de ici, și pe șeful de magazin de colo, n-au stat nici ea, nici ai ei vreodată să facă purici pe la cozi ca meltenii. Miere și lapte era la ea în casă! Da' dacă era o încuiată și o mută, să stea cucă în spatele lui Dinel, ar fi avut de unele și de altele? Vezi să nu! Păi, nene, ca să ai, trebuie să și dai! Ce-a dat ea? Că n-a fost o stricată, ca altele! Da știa, nene, să aducă omul din vorbă și din ochi. I-a dat bunul Dumnezeu daruri cu care s-a născut. N-a cerșit de la nimeni și n-a stat la mila nimănui. Toți o respectau, că era modistă de vârf și avea reputație, nene! Și asta nu e numa' cu talent și cu muțenie. Ba vezi să nu! E cu veselie, cu vorbe meșteșugite, cu șarm, nene! Asta a fost ea: o femeie pe picioarele ei, deșteaptă și cu șarm. Că altfel... deșteptăciunea n-ajută la nicio pricopseală. Da' nici să fii o lulă ca din cutie, fără gramaj la creier. Ea a avut de toate! Ehe!... cum știa și profesorașul ei astea! Că-i și zi-cea: Măriuțo, toate le ai! Frumoasă ești, deșteaptă ești, n-ai cusur! De n-ar fi nebuna, cum n-aș tăia eu pământul în două pentru tine! Da' uită-te la mine că te privesc, văd câte parale faci, și tot nu mă pot lega! Ce-l mai blestema în gând! Da' nu pe față, că-i era drag. Și știa ce patimă grea duce și-i era milă de el. Da și de ea-i era milă, ba bine că nu! Păi nu ea stătea cu sufletul la gură și nu știa dacă nebuna lui nu dădea iama și i-l sufla de sub nas în toate săptămânile când nu mai știa de el? Las' că una e Craiova, alta e București. Da' nu știu cum se face că tot îl găsea. Nu se ducea nici el la alta, iar nebuna

pesemne doar îl mai zgândărea când și când, așa, cu câte o vorbă. I-a și zis odată: Măriuțo, asta nu mai vine, doar îmi mai seacă zilele când are chef, cu câte-o vorbă întoarsă din condei! Da' nu pot eu să mi-o scot din minte, ce să fac, Măriuțo, nu sta după mine, că vezi ce bolnav am ajuns! Bolnav, nebolnav, așa l-a iubit, și i-a purtat dorul și-au avut destule de care să se bucure. Că viață era de trăit!

Nu-i a bună! Prea întârzie! Ce sărăcia să fie? Îi scrisese clar adresa la gât Anemonei, doar nu e vreo analfabetă, de ochi nu se plânge, că are ochelari buni, vede clar. N-o să mai apuce să-i povestească tot. Parcă vede că o să ajungă târziu și de-abia o să vrea să intre până în prag. Vai și-amar! Și zevzecii ăștia de studenți, dare-ar boala-n ei, care se îmbulzesc seara pe terasele din centru! De bubuie muzica și dintr-o parte, și dintr-alta. Iar s-o face două noaptea până se potolesc. Deh, au în ei feromoni, asta o duce și pe ea capul, că și ea a avut. Gârlă a avut, ba bine că nu! Da' altceva era, nene, pe vremea ei! Păi ce, n-o luaseră sudorile de ameteală când profesorașul ei o înnebunise cu muzicile lui? Ce era a lui era a lui, asta e drept! Păi, când venea la ea, o dată nu uita și magnetofonul! Ehei... și ce dorințe și moleșeli se scurgeau din muzica aia a lui! De unde focul făcea rost de ele, habar n-avea. Că nu-i spunea: lasă, Măriuță, ascultă tu numai aici, că asta e poezie, nu e muzică. Și-așa și era, că-i povestea el ce era acolo, în versurile alea. Îi plăcea ei când la chiolhanurile celea ale mahărilor se porneau pe populară. Păi de la Benone până la Dolănescu, de la Gică Petrescu până la Maria Ciobanu, Maria Lătărețu și toți ăia mari, pe toți îi știa. Păi nu i-a cântat ei o dedicație și Mitru Fărcaș, când cu cheful

din Predeal, de-i sticleau ochii după ea mutului ăla de șef de hotel!? Cât îi vârâse în chimir lui Fărcaș ca să-i cânte, sărăcia știe, că bani avea, împruțitu'. Da' un slinos împiedicat altfel, săru-mâna duduie Mărioara abia putea să îngâne, și-apoi toată seara stătea cu ochii beliți la ea. Da' fără-ndrăzneala de a se apropia și de a o invita măcar la un joc. Atât i-ar fi și trebuit, că știa ea cum să-l ia! Nu cu altele, decât cu zâmbete mieroase l-ar fi pus la punct, fără să știe omul ce i se întâmplă. Îi plăceau ei și-alea, da' când venea profesorașul cu muzicile lui se încrețea pielea pe ea. Da' parcă nici nu înțelegea de ce, parcă o și durea, o și ungea, o și sfărteca, o și îmbuna. Îi traducea el, da' și ea pricepea cam ce e acolo. Doar nu era proastă, rupea engleza mai abitir ca intelectualii ăia de se fandoseau pe lângă ea, numa' secretari de partid și șefi de ferme agricole, ingineri și mai știi eu ce figuranți. Păi la ea în secție veneau delegații din țări, ba din uniune, ba din Bulgaria, ba și din Coreea o dată. Păi cu ăia cum se înțelegea? Că aveau ăștia cu ei câte-o matracucă de le stâlcea înțelesurile, da' ea vorbea cu ei pe directă, în engleză. Nu le-avea cu toate delicatețurile, da' baza o juca pe degete. Da' profesorașul... ehei... altă poveste! Păi el nu-i traducea cuvintele. El îi strecura povești în ele, de se prefăcea cântecul ăla în miere și venin, îi pătrundea în sânge și-i lua mințile. N-are și-acum benzi rămase de la el? Păi are, da' de unde magnetofon? Că ce-avea s-a dus pe copcă, numa' rupe banda. Da' nu-i sună ei în cap mai limpede ca orice magnetofon amărât? Lasă-mă să plec, iubire... și tu ești așteptată acolo, în oraș... tu vrei să se întâmple lucrurile repede, dar eu trebuie să o iau încet... Păi lacrimile-i dădeau când îi povestea

versurile astea! Când auzea și tânguiera aia a muzicii... păi să nu-ți pierzi mințile? Da' își mai și venea ea în fire și-i zicea: auzi, dacă vrei să pleci, pleacă, ce-mi tot stai pe-aici ca un trubadur? Așa-i zicea, trubadur, că nici ea nu era incultă. Trubadurul tău vreau să fiu, așa-i mârâia pe la ureche spălăcitul ăla de veterinar spoit pe păr, care era nelipsit pe la chiolhanurile din Craiova. Că, deh, de unde venea carnea de porc și cârnații și fleicile de vită și toate bunătațurile? De la el, de la cine? Că era la controlul alimentației publice, fi-i-ar chipu' să-i fie de scârbavnic! Și-ncerca să-și strecoare mâna pe sub fața de masă pe genunchii ei, până odată când s-a aplecat spre el zâmbind și cu toată mierea din ochi a apucat de i-a înfipt un toc prin pantof și i-a stâlcit un deget. Păi curva lui era ea? Da' de la el rămăsese cu asta: trubadurul tău vreau să fiu. Și-i zicea și profesorașului, când își venea în fire din ameteală: pleacă, dom'le, dacă asta ți-e lingoarea, ce stai aici să mă bolești cu muzica ta ca un trubadur? Că-n boală o băga, de-a dreptul!

Da' să o fi luat Anemona la picior? Păi unde să se ducă? Ce, Doamne iartă-mă, să o fi apucat? Păi unde să colinde străzile? Doar o priponise bine! Nu se pricepea ea la priponit? Ehei... păi nu era ea expertă în priponit? Da' nici nu știa bine cum, așa, ceva din sine o ducea spre asta. Avea școala vieții. Așa zicea și profesorașul ei: Măriuțo, tu ai o școală în tine de nici nu știi că o ai! Ferească sfântul când se dezlanțuie din tine puterile! Da' ea nu înțelegea ce voia să spună, numa' i se scurgeau după el ochii și simțirile, ca după un pahar de apă pe căldurile alea mai mari de vară. Bine, știa și ea că are puteri. Păi cum? Ce, nu vedea ea cum se învârte lumea

și cum stă ea în centrul ei de-i mergeau ca unse toate? Modistă de vârf era, ușile deschise peste tot le avea, trai bun, să nu supere pe Dumnezeu! Da' parcă toate păleau când se gândea la el. Călcâiul lui Ahile, Măriuță, toți avem un călcâi al lui Ahile! Și-i plăcea Măriuței să-i povestească, da' parcă tot prea tristă era și povestea asta cu Ahile. Vorba e că înghițea ca unse pe pâine poveștile lui, că-i erau ca hainele noi așezate pe sufletul ei, ca un ciorap fin tras peste inimă, vorba unuia. Păi de la Dinel ce să fi învățat? Buchiseli contabile!? Da' de la Ionel... sorbea cuvintele, nu alta! Și-apoi, ce dacă unele erau triste? Că-n tristețe e nu numai durere, e și miere, asta spune cu mâna pe inimă. Când turba și fierbea fierea în ea de dorul lui, când se zvârcolea de gânduri noaptea în pat lângă blegomanul de Dinel, simțea cum îi sfârâie inima. Și-apoi acolo e viață, în sfârâiala aia ca pe jar, nu în molcomeala lălâie. Și parcă n-au fost mai pline de viață alte zile decât alea în care tânjea după el.

Poate or mai fi fost. Da' tot cu ameteală. Că i s-a urât de la o vreme și ei. Nici nu știe cum, învârtirea ei de treabă și de viață, uite că i-a venit și ei odată rândul. Ajunsese să i se urască tot cu așteptarea. Și cu Măriuță, lasă-mă pe mine și te du! Păi nenică, adecă eu urlu după tine în somn de se îneacă Dinel lângă mine, iar tu cu de-astea mă ții? Când a venit el la ea, de-au mers pe coclauri, ca puișorii să fi fost în puf, nu alta, că aveau de toate, și cameră la hotel, și zile libere. Da' el iar, ba în sus, ba în jos, tot cu nebuna lui. Nu i-a mai zis nimic. Bine, corcitul, și-a spus numa' în gând, lasă că-ți fac eu felu'. Și nu că nu-i mai era drag. Da' așa, ca o lene s-a așezat în ea și parcă a simțit cum se duce. Nu că s-a dus, că

de stat a stat. Da' ceva din ea s-a dus acolo, ca un fel de fum, cum iese și se înalță sufletul din corp de nu-l vezi, de rămâne numa' trupu' rece și țeapăn. Măriuțo, ce e cu tine? și-a zis. N-a știut ea ce e cu ea decât după o vreme. Că mai întâi s-a întors la Dinel. Și-a stat și-a plâns. Da' nu pe față. N-a fost ea femeia aia să știe târgu' ce-are-n traistă. Și la ea pe secție una nu știa ce-i zace în afund, se ținea verde și dreaptă. N-a știut nime', ba bine că nu! A stat și-a înghițit și-a așteptat. Că așa merg lucrurile, vine o zi, apoi alta, apoi alta și ceva tot se întâmplă și cu ce-ai tu acolo, în sufletu' tău. Da' parcă Ionel acu' o simțea că se duce, după ce-i amărâse atâta zilele. Și l-a luat, așa, un alt fel de a fi. Simțea ea, da' parcă nu mai simțea.

Trecuse de nouă. Da' de ce nu sună? Păi n-a fost sâmbătă până acum să nu vie! Mai rar să treacă de nouă pân' să sune... Și Anemonei i s-o fi urât de-acum. Proastă-neproastă, da' tot un suflet și ea! Lături-nelături, da' tot i-o fi foame. S-o fi pornit singură la cerșit? Da' n-o fi dat peste ea, Doamne ferește, vreo amețeață cu călduri de la vreun fante de corcitură, de s-o fi luat la sănătoasa după coada vreunui lățos? Păi ce se face ea fără cățea? Ptiu drace, da' nici gându' n-o poate duce până la așa necaz. De unde să mai scoată așa bunătate de cățea ca Anemona, și cuminte, și să stea blândă să-i facă nevoia? Păi mai are ea trebuință de altceva acum? Decât de asta, că dacă nu și-ar aminti, din ce-ar mai trăi acu'? Păi nu de-aia trăise să aibă ce rumega și ce povesti acu' la bătrânețe? Ba bine că nu! C-așa-i zicea și lui Faraonașu' ei: lasă, nene, să trăim, ce atâtea socoteli? Și-a dat, nu-i vorbă, de ce căuta, că vorba nu-i din plâsmuire numa', că n-o fi fost prost

ăla care-o zis-o, că ce cauți, aia găsești! Așa și la ea. Că simțea cum se ridică din ea ca un fum toată prostirea aia de ani de zile în care numai profesoraș văzuse în fața ochilor. Și parcă zvâcnea în ea și o poftă de viață nouă. De ceva nedeslușit. Și nici nu se mai gândea la Ionel, da' nici ea nu știa la ce, de numa' se pomenea dusă cu gându' ca pe coclauri. Și-odată nici n-a știut cum se scurge din ea încet lingoarea, ca stricnită, de parcă i-ar fi lăsat sânge. Da' nu dintr-odată, că nu-s așa ca niște calcule fixe de-a lui Dinel simțirile astea. Numa' în mintea ble-govanului erau treburile albe sau negre. Da' ea era altă stofă, poate, la ce trăise, nu stătuse ca o gă-leată acolo unde o pui, fără să miște. Și a simțit profesorașul că e ceva. Sau poate i se mai potolise și lui tânjirea după nebună? Cine poate ști? Da' a început și el să se poarte mai a om. Că hai, Măriuțo, să mergem colo câteva zile, s-avem și noi o vacanță. Da' s-ar fi și dus și parcă nu s-ar mai fi dus. Că să vedem, Ionele, că nu știu dacă pot. Ba că are comenzi, ba că are copii, ba că una, ba că alta, nici ea nu știe cum s-a tot fofilat. Adică știe cum, da' parcă nu-i e limpede lenea din inimă pe care-o simțea. Și stătea și ea să rumege, n-avea nicio pricină parcă și nu-nțelegea! Da' nici nu zicea hai, Ionele, să mergem! Ba că să vedem, ba că una, ba că alta. Da' era în ea așa o moleșală și așa o ostoială, de-i zicea și Leanca, umflata aia de pe raionul de rochii, slinoasa aia care n-avea altă învârteală toată ziulica decât să bage de seamă ce și cum fiecare, Măriuțo, îi zicea, ce-i cu tine, parcă ți-s mai searbede privirile!? Ce să fie, Leanco, ia, te văd pe tine și-mi trece chefu' de trăit, și când întorc capu', iar îmi vine! Așa-i zicea, spurcata dracului și neatinsa, că cine s-o atingă decât gândurile alea de țață unsuroasă!